

tionalt, handelsmæssigt, markedsmæssigt og økonomisk i et engageret europæisk samarbejde. Dette formål synes vi med rimelighed er opfyldt gennem de næsten 40 år, hvor vi har været medlem af først EF og senere EU.

Fra vores side er der ikke tvivl om, at vi står os bedst ved at være medlem af EU. Struktur- og samhørighedsfondene er etableret ud fra en erkendelse af, at der er egne i de medlemslande, der har sværere ved at holde trit med den globale, teknologiske, markedsmæssige og befolkningsmæssige udvikling internt i det enkelte land og set i forhold til udviklingen i fællesskabet. Det er således de svagest udviklede egne i de enkelte medlemslande, der har mulighed for at trække på midlerne i strukturfondene – midler, der bevidst er afsat for at modvirke, at egne i landene mister fodfæste i udviklingen og styrer mod afvikling. En sådan afvikling kan slå igenem, ved at befolkningen bryder op og flytter til andre egne af landet eller til andre steder inden for EU. Det vil samlet set medføre andre og nye problemer. Det er set fra vores side absolut at foretrække at give hjælp til selvhjælp på en forpligtende måde med opbakning fra EU-fællesskabet.

For os er det uforståeligt, at Dansk Folkeparti – netop Dansk Folkeparti – vil svække egne, der i forvejen har det svært. Her afslører Dansk Folkeparti, at de ikke som postuleret er de svages hjælpere, men tværtimod bekender sig til kræfternes frie spil, hvor de svageste egne uvægerligt taber. Her kan man måske sige – med gårsdagen in mente – at masken er faldet.

Strukturfondene er imidlertid ikke tilstrækkelige til at sikre en ligelig og afbalanceret udvikling i medlemslandene internt. Det forudsætter, at hvert enkelt medlemsland følger op med regional udviklingspolitik. Måske har vi i Dansk Folkepartis iver efter at afskaffe redskabet med strukturfondene og bestræbelserne på at modvirke, at disse egne bliver tabt i udviklingen, set forklaringen på, at der ikke i Danmark føres en systematisk regional udviklingspolitik, der for alvor har kræfter til at modvirke, at Danmark udvikler sig i to tempi, hvor den svageste del benævnes så lidet flatterende som »den rådne banan«. Det er en skændsel for et lille land, hvor målsætningen jo bør være en harmonisk og balanceret udvikling.

Skal vi fremvise gode eksempler på en målrettet regional udviklingspolitik, kan det lade sig gøre ved at se på Spanien, hvor egnen omkring Bilbao har vendt den udvikling, der var

ved at lægge egnen øde. I kraft af klog anvendelse af strukturfondsmidler og bevidst, statsligt støttet, regional udviklingspolitik byggende på styrker i lokalområderne er det lykkedes kulturelt, beskæftigelsesmæssigt, uddannelsesmæssigt og økonomisk at skabe en gedigen succeshistorie. Nu ved vi altså, at Dansk Folkeparti ønsker at svække de svage egne muligheder ved at begrænse den værktøjskasse, der er til rådighed.

Af de årsager, jeg her har nævnt, kan vi fra Socialdemokratiets side ikke støtte B 70, og jeg skal på vegne af Det Radikale Venstres ordfører, som ikke har mulighed for at være til stede her under debatten, meddele, at det også dækker Det Radikale Venstres holdning hertil, så de altså også afviser B 70.

Kl. 14:34

Formanden:

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning fra hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:34

Morten Messerschmidt (DF):

Nu kan jeg forstå på hr. Orla Hav, at hvis man giver støtte, skaber det en masse udvikling. Kan vi så ikke få en forklaring på, at de lande, der får mest støtte, er dem, der har været med i lang tid, at det altså er dem, der har fået støtte i meget lang tid, der får mest?

Er det et udtryk for, at bare man giver noget støtte, sker der en masse, så klarer de sig selv, så kommer de op i gear, og så behøver de ikke at få støtte? Eller er det måske i virkeligheden et udtryk for, at det, at man får den her støtte fra EU, er en sovepude, så man ikke får gennemført de reformer, der er nødvendige, og som i virkeligheden er årsagen til, at landene sækker bagud?

Kl. 14:34

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:34

Orla Hav (S):

Jeg er jo ked af, at hr. Morten Messerschmidt ikke hørte efter, da jeg nævnte mit valgte, gode eksempel fra en egn ved Bilbao i Spanien, som var præget af stor afvikling som følge af, at den tunge industri, som området havde været karakteriseret ved igennem ganske mange år, blev afviklet over ganske kort tid. Her valgte man bevidst at bruge strukturfondsmidler sammen med landets egne midler og en kraftig regional autonomi til at bygge på de kompetencer, der var til stede, og udbygge yderligere.